

Christiansborg i forvejen, skulle jeg hilse og sige.

Derfor skal vi være meget beregnende med hensyn til, hvilke ting vi lægger fra nationalstaterne, og derfor mener jeg da, det er naturligt, at hvert enkelt land for sig tager stilling til: Hvad er det så, vi ønsker at lægge fra os, og hvad ønsker vi ikke at lægge fra os. Men den model, hr. Claus Larsen-Jensen så vidt jeg kan høre taler for, er en model, hvor man sidder og forhandler sig frem og laver et kompromis måske mellem 30 nationer fremover, og så skal alle bare vandre i samme takt. Det synes jeg ikke er i Danmarks interesse, og der skiller vandene så klart.

Så til fru Lene Espersen: Jamen, altså, lad mig bare sige, at hvis fru Lene Espersen og jeg kunne blive enige om at vedtage et lovforslag i Folketinget, som definitivt vil tage monopoliet til at udskrive folkeafstemninger væk fra politikerne, så er vi ude over denne her diskussion, for så vil det være befolkningen, der i givet fald på vælgerinitiativ ved at samle et vist antal underskrifter ville begære folkeafstemning om et emne, hvis de gerne ville have det til folkeafstemning, og så fik vi en folkeafstemning om det. Så hvis vi kunne blive enige om det, synes jeg da, det ville være en frugtbar diskussion, vi har haft her i dag.

Det, der er sagen, og som vi har forholdt os til, er, at vi ikke vil forhindre folkeafstemninger fremover. Vi vil da ikke forhindre, at man kan tage en folkeafstemning om et givet emne. Vi er faktisk rimelig, rimelig fordomsfri i forhold til folkeafstemninger, det har bare ikke noget at gøre med, om Dansk Folkeparti vil anbefale et ja eller nej i den pågældende folkeafstemning.

Og så til slut til fru Elisabeth Arnold: Altså jeg må sige, at det var fru Arnold, der spurgte mig, om jeg skulle give karakter til andre landes demokratier, og så kan jeg konstatere, at det faktisk er hendes egen udenrigsminister, der giver karakter til det tyske demokrati. Jeg synes, det var en boomerang, som blev sendt af sted fra fru Elisabeth Arnold for et øjeblik siden, og jeg må stadig væk udtrykke, at jeg synes, det er mærkværdigt, at Danmark på den måde blander sig i en intern tysk debat om, hvordan det tyske demokrati skal fungere. Men det er udtryk for, at man ved, at den tyske befolkning ikke er bag det, man er i gang med at foretage.

Så i stedet for at sige, at naturligvis er vi da rimelig afslappede over for, om den tyske befolkning bliver spurgt, slår man bremserne i og

siger, at det er en ganske forfærdelig udtalelse, at en tysker kan formaste sig til at foreslå, at den tyske befolkning bliver spurgt om noget som helst.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Ja, det var taletiden lige til den gode side. Så er der en kort bemærkning fra fru Charlotte Antonsen, det er den sidste og tredje korte bemærkning til fru Charlotte Antonsen.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Ja tak, jeg vil gerne prøve én gang til, og det kan være, jeg selv skal levere svaret til hr. Thulesen Dahl.

Dansk Folkeparti har ikke haft indflydelse i Folketinget i de år, Dansk Folkeparti har eksisteret. Hr. Thulesen Dahl kunne ikke komme med nogen eksempler på det. Alligevel sidder Dansk Folkeparti her. Det er, fuldstændig ligesom at Danmark naturligvis skal sidde med i Den Europæiske Centralbank, selv om man ikke kan påvise helt præcise ting, hvor man kan sige, at en dansk nationalbankdirektør måske ville have gjort det anderledes end de andre. Hvis man sidder med, har man indflydelse. I et demokrati har man indflydelse via det, man siger. Har jeg ikke ret i det? Det kan jeg forstå at jeg har, ellers havde hr. Thulesen Dahl vel svaret anderledes tidligere.

Så er der hele diskussionen om Jyllands-Posten: Altså det, jeg efterhånden kan forstå, er, at hr. Thulesen Dahl har fortrudt det, som fru Pia Kjærsgaard har sagt i Jyllands-Posten, og det minder lidt om noget, vi har hørt før med, at »det, Pia mener, er«. Altså jeg kan forstå, at fru Pia Kjærsgaard har villet forsøge at bringe lidt orden i nejsiden ved at tilslutte sig hr. Frank Dahlgaards ønske om at vente med en folkeafstemning, men det er hr. Thulesen Dahl så uenig i, og så får vi hele denne her lange forklaring med, at det, Pia mener, er.

Det, der er ejendommeligt her, er, at hr. Thulesen Dahl faktisk argumentatorisk er fuldstændig identisk med SF, hvorimod fru Pia Kjærsgaard forsøger at gøre det lidt lettere for befolkningen at overskue det ved at kaste sig i armene på hr. Frank Dahlgaard.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Først til den om Dansk Folkepartis indflydelse i Folketinget i forhold til indflydelsen i Den